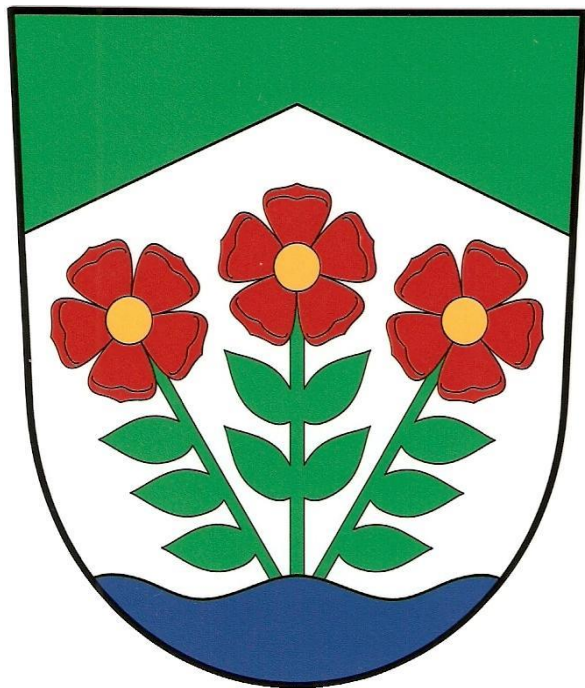

Kytínský

ZPRAVODAJ

2/2013

NEPRODEJNÉ
Pro vnitřní potřebu obce Kytín
Číslo 2/2013 je v pořadí 9. číslem Kytínského zpravodaje
Toto číslo vychází 20. 9. 2013

Obsah:

Úvodem.....	2
Co by chtěl čtenářům sdělit starosta.....	3
Divadlo a Kytín jsou osudem obou (rozhovor s Pavlem Landovským a Bedřichem Gregorinim).....	5
Naše téma –	
Má smysl podporovat místní podnikatele a obchodníky?	9
Představujeme vám –	
Kytínský hostinec Na vršíčku slovy hostinské	16
Kytínské hry bez hranic	17
Co se stalo v našem Domově	20
Začíná topná sezóna, pozor na požáry od komínů!	21
Informace obecního úřadu.....	19
Škody způsobené černou zvěří	23
Termíny fotbalových utkání	25
Informace obecního úřadu	25
Slovo občana	28
Recepty našich hospodyněk.....	29
Pozapomenutá historie Kytína	30

Úvodem

Vesnice je živý organismus. Má svá pravidla, své zákonitosti, svůj životní rytmus, svoje vlastní instituce důležité pro život. Otevřete ve vesnici obchod a rázem se v ní výrazně změní atmosféra. Během otevíracích hodin naves ožívá víc než v jiných dnech, přicházejí i lidé, kteří do centra obce nechodí tak často, v obchodě se přirozeně setkávají... Co by se stalo, kdyby se naopak třeba zavřela hospoda a jak by to ochromilo společenské dění v obci? To si ani představovat nemusíme. O důležitosti těchto dvou vesnických institucí se dozvíte v článcích nového čísla zpravodaje.

Vesnici tvoří lidé. Jsou-li velkorysí a otevření, bude i atmosféra ve vesnici radostná a přátelská. Pokud si naopak škodí nebo závidí, každý se jí raději obloukem vyhne, protože se tam nebude cítit dobře. Kdo navštívil naši obec při příležitosti Kytínských her bez hranic, odnášel si ten první pocit. A to proto, že se na její organizaci podíleli právě obětaví lidé. Není proto od věci tuto událost ještě jednou v naší reportáži připomenout.

Čtenáři si také již zvykli, že v každém čísle hovoříme s některou ze zajímavých osobností, které mají s Kytínem něco společného. Tentokrát přišla řada na dva spolužáky z průmyslovky, Pavla Landovského a Bedřicha Gregoriniho, ti se v Kytíně po letech znovu setkali. Z válečné historie zase připomeneme dva kytínské rodáky, Jana Patetla a jeho syna Karla.

Najdete zde samozřejmě opět pravidelnou porci informací Domova Kytín, obecního úřadu a dalších kytínských spolků a samozřejmě i porci dobrot v receptu od paní Vojtové.

Přeji vám příjemné čtení s nadějí, že nás čeká příjemný podzim a zima nás nebude trápit tak dlouho, jako tomu bylo letos. Vaše názory a příspěvky dále samozřejmě vítáme na naší e-mailové adrese: zpravodaj@kytin.eu.

Za realizační tým Kytínského zpravodaje Jakub Hučín

Co by chtěl čtenářům sdělit starosta

Vážení spoluobčané,

Léto vyplněné dovolenými a školními prázdninami končí, a tak mi dovolu popřát všem školákům zdárné vykročení do nového školního roku a všem ostatním úspěšný návrat k pracovním povinnostem. Uplynulé dny a týdny byly bohaté na události. Proběhla akce na výsadbu sazenic boroviček v lokalitě U Jesení. V naší obci se konaly Kytínské hry bez hranic, jichž jsme byli pořadatelskou obcí a hlavním centrem. Osobně celou akci hodnotím jako úspěšnou a myslím si, že jsme v roli hlavní hostitelské obce obstáli se ctí. Důležité se povedlo, příští rok převzala pořadatelskou štafetu obec Líšnice, už se tam všichni těšíme. Vyslovuji svůj obdiv a díky celému týmu nadšených organizátorů, kteří soutěžícím vytvořili ty nejlepší podmínky. Další velmi povedenou akcí byla soutěž historických koňských stříkaček, kterou pořádal sbor dobrovolných hasičů Kytín. Hasiči nás opět nezklamali a předvedli dokonalou podívanou pro všechny účastníky. Krásné večery při setkání u promítání skvělých českých filmů a pohádky na rozloučení s prázdninami pro naše děti. Uskutečnily se bleší trhy, také skvělá týmová práce a zábava, také výborný výsledek. Za všechny Vám všem, kteří jste se na těchto akcích podíleli, velmi děkuji.

Jak jste jistě mnozí zaregistrovali, navštívili naši obec dvakrát sběrači kovů. Při první návštěvě nám chtěli ukrást okapy z kostela, jen díky statečnému zásahu a pomoci policie ČR oddělení Mníšek pod Brdy se podařilo zloděje chytit. Při druhé návštěvě už ale zmizely dvě vtokové mříže dešťové kanalizace. Ty jsou zatím nenávratně ukradeny. Dále nás upozornila firma VAK dopisem na možné podvodníky, jeho celé znění je obsahem dnešního zpravodaje, tak si jej prosím přečtěte a buďte na sebe i na ostatní sousedy a spoluobčany velmi opatrní. Pro případ nutnosti si

prosím můžete zaznamenat telefonní číslo 737 736 581 – hlídka policie Mníšek pod Brdy, jen Vás žádám opravdu volat jen v důležitém případě!

Poslední věc v mém dnešním příspěvku je prosba o řádné respektování pravidel o pohybu psů po naší obci, tento stav se opět zhoršil a v případě pokračování tohoto stavu bude nutné přistoupit k ráznému represivnímu opatření a řešení. Dále Vás žádám o dodržování systému ukládání větví a rostlinného odpadu. Většina z Vás tento systém respektuje a dodržuje, přivezený odpad ukládá na příslušné hromady. Podobná situace se děje i na místech s kontejnery na tříděný odpad. Většina obyvatel plastovou láhev před vhozením do kontejneru sešlápne, stejně tak se chová k papírové krabici. Jsou však mezi námi i takoví, kterým činí tyto úkony problém. No a potom jsou kontejnery plné vzduchu a kolem nich hromady odpadků, které se již nevešely dovnitř. A musí to někdo uklidit!

Chtěl bych tímto poprosit o ctění daných pravidel a k obecním zařízením, mezi která patří i kontejnery na komunální i tříděný odpad, se chovat tak, jak se patří. Není také správné, aby v kontejnerech na komunální odpad bylo listí či posekaná tráva. Vždyť náklady na jejich obsluhu a likvidaci obsahu platíme všichni společně a možná by se nám mohlo podařit i trochu uspořit.

Dnešní slovo jsem pojal trochu kriticky, přesto Vám všem přeji krásné podzimní dny, sedněte si se svými přáteli či sousedy ke skleničce vína či k šálku dobré kávy nebo čaje a společně sbírejte poslední podzimní sluneční paprsky. A hlavně Vám všem přeji klid, pohodu a pevné zdraví

Váš starosta Miloslav Holý

Divadlo a Kytín jsou osudem obou

Pavel Landovský a Bedřich Gregorini se nepotkávají poprvé. Znají se už téměř 60 let. Část života se jejich cesty potkávaly, část života šly každá jinudy. V Kytíně se znovu setkali.

Kde jste se potkali poprvé? Jak jste se poznali?

Bedřich: Na průmyslovce v Teplicích. Já jsem tam v roce 1954 nastoupil jako patnáctiletý ještě se svým bratrem Jindřichem, Pavel je o tři roky starší než

já. Na škole byl sice jen o rok výš, ale byl už vyučený. Bylo mu tehdy osmnáct a pro nás byl tehle známý teplický bonviván dospělý člověk.

Pavel: Jak já jsem do těch Teplic přišel? Vlastně až na školu...

Bedřich: Potom jsme se ještě míjeli v teplickém divadle, kam jsem se svým bratrem chodil svítit, abych si přivydělal nějakou korunu a Pavel dělal statistu v operetě, taky aby si přivydělal...

Pavel (zpívá): Jak snílek hledám k rýmu rým, když krásu tvojí zářit zřím...

Kde jsem tohleto zpíval? V Šumperku? No a co bylo dál?

Bedřich: Oba jsme v teplickém divadle působili, ale ani jednoho z nás nenapadlo, že se tím budeme jednou živit. Pavel jako slavný herec a já jsem zůstal u divadla nejdřív jako technik, potom ve vedení provozu a kolem divadla se motám dodnes.

Když jste se na škole poznali, jaký byl pro vás ten druhý?

Pavel: Oni byli dva – Bedřich byl jako Jindřich, nešlo je od sebe poznat.

Bedřich: Pavel byl pro nás vždycky jako...

Pavel: Grázl...

Bedřich: Jako někdo důležitý, protože byl starší a známý. Pak se podařilo našemu řediteli Pavla ze školy vystrnadit.

Pavel: Strnadil mě ředitel Herout, ale ještě víc mě strnadil Kovanda, jeden učitel. Rozhodl se, že mě odtamtud dostane. Buď já, nebo on.

Bedřich: Ona v tom byla tehdy nějaká slečna, že jo?

Pavel: No jo, jaká? Jo, moje první žena. Ani už se na to nepamatuju. A tak jsem potom opravoval kreslicí prkna.

Bedřich: Řízením osudu jsme se nakonec ocitli v jedné třídě u písemné maturity. Oba jsme měli se studiem problémy, ale já jsem byl na maturitu vybavený a měl jsem taháky, přes uličku jsem mu je půjčoval. Písemnou maturitu jsme složili oba, ale Pavla potom k ústní už nepustili.

Kde jste se potkávali potom?

Bedřich: Pavel šel na vojnu, potom k divadlu do Šumperka a já k teplickému zájezdovému divadlu. Potkali jsme se jednou při našem zájezdu na Moravu. Jel jsem s jejich souborem dokonce na představení do jedné vesnice, jmenovala se Cotkytle, dodneška si to pamatuju. Bylo to někdy v roce 1961. Dávali nějakou budovatelskou hru, Pavel tam hrál kladáka, svazáka nebo něco takového.

Pavel (zpívá): Makat není otročina, která žuchla na tebe, chlapci to je jiná, dnes děláme pro sebe. Vyhrňme si rukávy... Když se kola zastaví. Hej rup hola hej, hej rup hola hej, do práce se dej a dělej. No a co bylo dál?

Bedřich: Pak se Pavel dostal do Klatov a potom jsme se sešli jako diváci

v pražském Činoherním klubu. To bylo tehdy jeho slavné období – Macháček, Kačer, Divíšková a další. Poté Pavla angažovali do hereckého souboru.

Vedle toho začala Pavlova slavná éra filmového působení. Já jsem pracoval v Národním divadle a potkávali jsme se, když u nás zkoušeli. A potom nastala doba, kdy jsi opustil republiku, respektive jsi byl odejit z republiky. Řekni ty, jak to bylo.

Pavel: Do sedmdesátého pátého jsem hrál v Činohráku, odkud mě vyhodili, a neměl jsem místo. Dostal jsem se k Havlovi a k Chartě a rozvážel jsem Chartu, Havlovi vždycky vybouchlo auto, nebo mu někdo vypustil ze spojky kapalinu, tak jsem jel místo něj

já. No a pak jsem se dostal na rok na stáž do Burgtheatru do Vídně. A oni mě normálně chytli za pr... a vyhodili mě do Rakouska.

A byli jste i v emigraci spolu v kontaktu, nebo v té době zhasnul?

Pavel: To nezhasíná.

Bedřich: Měli jsme spolu takový nepřímý kontakt. Dělal jsem tehdy vedoucího provozu ve Smetanově divadle, dnešní Státní opeře. A přišla za mnou jedna dívka, že by chtěla dělat garderobiérku, Andrea Landovská. Ptal jsem se jí, jestli má něco společného s tím emigrantem

Landovským. A ona říká: „To je můj táta, takže to místo nedostanu, že jo?“ A já: „Ale jo, dostanete, já jsem s vaším tátou chodil do školy.“ Takže takhle přes Pavlovu dceru jsme se nepřímo zkontaktovali. Pak jsme s operou hostovali ve Vídni, ale tam jsme se s Pavlem nepotkali, protože nám nechtěl dělat problémy. A potom jsme se vlastně viděli až po listopadu 89 úplně náhodou v Praze, v jedné hospodě. Otvírali jsme po rekonstrukci Stavovské divadlo, zašli jsme s Ivanem Rajmontem na panáka a Pavel tam s někým seděl.

Pavel: Nechtěli mě tenkrát pustit do republiky, zůstal jsem na hranicích a pustili mě až Slováci. Tak jsem do Prahy přijel přes Slovensko.

Po listopadu jste se znovu potkávali?

Bedřich: Potkávali. Pavel hrál jako host v Národním divadle hrobníka v Hamletovi, něco také ve Stavovském divadle. V Divadle Kolowrat se dávalo čtení jeho her a pak se bohužel nepovedla inscenace jeho hry, při které měl oslavit sedmdesátiny. Skončilo to jeho rozchodem s Národním divadlem. A najednou jsme se potkali v Kytíně.

Jak jste se kdo do Kytína dostal?

Pavel: V devadesátém osmém jsem to tady koupil na inzerát. Chtěl jsem něco malého, je to trochu větší.

Bedřich: Já jsem měl s rodinou chatu v Chouzavé, třicet let jsem jezdil přes

Kytín a stavoval se v hospodě na pivo. Pak se nám nějak rozrostla rodina a chata byla malá, tak jsme před čtyřmi roky koupili v Kytíně bývalý stateček, dali jsme si ho dohromady, dali jsme dohromady i kapelu... Snažím se zapojit do života obce, i když jsem náplava. Ale vzhledem k té Chouzavé se za tak velkou náplavu nepovažuji. No a teď se tady s Pavlem scházíme.

Pavel: On mě chodí navštěvovat, protože jsem furt sám.

Bedřich: Pavel za mnou nechodí, protože se na mě asi zlobí...

Pavel: Ne, ale protože chodím jak idiot, vždyť jsi to viděl!

Bedřich: No a tak já chodím za ním a tady vždycky vykouříme dýmku míru, pokecáme a vzpomeneme na zašlé časy.

Pavel: Na Herouta a na Kovandu. Ten měl hezkou ženu...

Bedřich: Jo? To ani nevím. Ty jsi vždycky pro ženské víc znamenal... Že jo, Pavle?

Pavel: No já nevím.

Bedřich: Dřív sem za Pavlem jezdili ještě herci z Činoheráku a ministři. To u něho byl rušnější život než teď.

Ted' už sem ministři nejezdí?

Pavel: Naposled tu byl Vojen Güttler, ten ústavní soudce, nechal si tady lyže.

Bedřich: Karel Schwarzenberg se tu stavoval, když byl na předvolební besedě v Kytíně.

Pavel: Každou chvíli tady byl. Spolu se známe ještě z Rakouska, ve Vídni jsme se vídali, vždycky mě zval k nim na Vánoce. Včera mi volal. Ptal se, co jsem mu chtěl, řekl jsem mu, že to nebylo nic důležitého, až bude mít na mě chvíli. On povídá: „To až tak za měsíc.“ Já mu říkám: „No já tě chápu.“ Vždyť to teď musí mít strašný. Co mu udělali? Už není ministrem, že jo? Říkal jsem mu, ať je rád.

Náš rozhovor

Jak se vám v Kytíně líbí?

Pavel: Ještě jsem si nevšiml... Asi to bude dobrý, protože neutíkám...

Bedřich: Mně se tady strašně líbí. Nejdřív jsem si myslel, že to bude jenom náhrada chaty, ale po dvou letech jsem se tu přihlásil k trvalému bydlení, a jak jsem říkal, trochu jsem se zapojil do té muziky a sem tam někde hrajeme.

Pavel: To víš, mladej člověk...

Bedřich: A v kostele hraju při mši na varhany, aby mně Pánbůh odpustil alespoň nějaké hříchy... Takže já tu mám pořád co dělat a je mi tu strašně dobře.

Jakub Hučín, foto autor a Bedřich Gregorini

Naše téma

Má smysl podporovat místní podnikatele a obchodníky?

Před několika měsíci byl v Kytíně po mnohaleté přestávce obnoven obchod se smíšeným zbožím. Rozhodování, zda jako zákazníci budeme tento obchod podporovat tím, že do něj budeme pravidelně chodit nakupovat, nebo zda dáme přednost nákupům ve větších obchodech, má širší souvislosti.

Jednou z největších změn, které přinesl společenský přerod po roce 1989, byl rozvoj instituce soukromého podnikání. Ta byla předtím záměrně potlačována, z velké části dokonce postavena mimo zákon (především prostřednictvím paragrafu o „nedovoleném podnikání“), až téměř zanikla. V devadesátých letech, během velmi krátké doby, jakmile byla znovu uzákoněna svoboda soukromého podnikání a vybudována nezbytná infrastruktura, začaly se jako houby po dešti vynořovat nejrůznější

Naše téma

soukromé podniky, obchody, provozovny a dílny, v nichž drobní živnostníci začali nabízet své zboží a služby. Výsledkem tohoto mnohdy překotného dění bylo to, že během velmi krátké doby se téměř ve všech ulicích měst a městeček, na vesnicích i v zapadlých vískách objevily obchody a obchůdky se smíšeným zbožím, či potravinami, nejrůznější provozovny typu kadeřnictví, opraven televizorů, oděvů či obuvi a podobně. Mnoho lidí, kteří se něčím vyučili, nebo něco konkrétního uměli, ale i těch, kteří v sobě zkrátka objevili podnikatelského ducha, takto začalo své první podnikání. Ne všechno se ukázalo být tak snadné, jak to v počátcích vypadalo, a během devadesátých let začaly některé provozovny zanikat. Pro někoho bylo příliš složité vedení účetnictví, někdo přecenil své celkové síly a schopnosti a někomu se prostě nedařilo si podnikáním vydělat na živobytí. Přesto ale na konci devadesátých let na mnoha místech existovala hustá a fungující síť odchodů a drobných provozoven, takže zpravidla ani na vesnicích nebylo třeba za nákupy či službami nikam daleko dojíždět.

Soumrak drobných prodejců

Další velkou proměnou s celospolečenským dosahem byl příchod velkých zahraničních obchodních řetězců na český maloobchodní trh, který se datuje přibližně do druhé poloviny devadesátých let. Zpočátku tato změna probíhala poměrně nenápadně. Velké supermarkety typu K-mart (později Tesco) nebo Carrefour začaly fungovat pouze v Praze a ve velkých, většinou krajských městech. V menších městech byly otevírány nejprve pouze diskontní obchody typu Plus nebo Penny Market, většinou po jednom v každém z nich. Skutečná změna nastala až v minulém dekadě, kdy se nadnárodní majitelé těchto řetězců rozhodli, že rozšíří síť svých obchodů a začnou si v jednotlivých městech navzájem konkurovat. Projíždíme-li dnes menšími městy typu Dobříše nebo například šumavského Vimperku, zjistíme, že tam o zákazníky bojuje vždy hned několik obchodů spadajících pod velké značky, jako jsou Penny Market, Lidl, Tesco nebo Žabka. Konkurenční boj vede k permanentní „cenové válce“ mezi obchody, která je sice příjemná pro zákazníky, jelikož drží ceny na relativně nízké a neměnné úrovni a láká na téměř nepřetržité slevové „akce“, ale velmi náročná pro místní výrobce zboží, kteří jsou často nuceni své produkty do obchodů dodávat způsobem, který je na hranici rentability, ať už kvůli nízkým maržím, které mohou obchodníkům účtovat, nebo kvůli dlouhým lhůtám splatnosti faktur za dodané zboží. Velké řetězce také zpravidla nemusejí příliš dbát na to, z jak velké dálky zboží do obchodů dovážejí, a mohou si

dovolit vozit levné potraviny a další výrobky ze zahraničí, a to třeba i přes půl zeměkoule. V důsledku toho se v regálech supermarketů objevuje méně a méně v Čechách a na Moravě vypěstované zeleniny a ovoce a v posledních letech můžeme tentýž vývoj pozorovat například i u sortimentu masných

Kytínské smíšené zboží

I po prázdninách bude kytínské smíšené zboží nabízet své služby v nezměněné podobě. Otevírací doba bude nadále v úterý a čtvrtek od 12:00 do 17:00 a v sobotu od 9:00 do 12:00. Obchod nabízí potraviny, čerstvé pečivo (chléb Jarolímek, rohlíky, čerstvé koláče), trvanlivé potraviny, mléko, pivo, víno a také široký sortiment drogistického zboží, vše, co je v chalupě potřeba. Po dohodě je možné zboží i objednat a domluvit si dovoz až do domu. Vedle toho paní Ryzcová nabízí i možnost objednání a dovozu vybraného bílého zboží – lednice, pračky. Telefon pro případné objednávky zboží je: 604 707 101.

výrobků, kde jsou tuzemští producenti rovněž vytlačováni levnější zahraniční konkurencí.

Tuzemský trh s potravinami ale i s průmyslovým zbožím se v důsledku popsaného vývoje za uplynulých patnáct let podstatně proměnil. Ve větších městech již drobní prodejci běžného sortimentu potravin a drobného zboží obsaženého v nabídce supermarketů téměř úplně vyklidili prostor obchodním řetězcům. Takto uvolněný prostor z části zaplnili vietnamští obchodníci, kteří jediní jsou díky svým specifickým obchodním praktikám schopni velkým řetězcům cenově konkurovat. Podobají se jim ovšem nejen cenami, ale dost často také místem původu a úrovní kvality prodávaného zboží. S původní infrastrukturou drobných živnostníků provozujících obchody a služby, která se utvořila na začátku devadesátých let, se ještě můžeme setkat v některých menších obcích, které dělí velká vzdálenost od větších sídel, v nichž operují obchodní řetězce, nebo tehdy, když jsou tato sídla pro občany obcí obtížně dopravně dostupná. Druhým typem menších sídel, kde se ještě vcelku daří tomuto typu drobného podnikání, jsou turisticky atraktivní lokality, například v horských oblastech nebo v blízkosti atraktivních turistických či rekreačních cílů. Tam, kde není splněna v podstatě žádná z těchto podmínek – v místech blízkých větším sídlům, v nichž se nacházejí velké obchody, a s relativně snadným dojížděním, jako je například Kytín, se, jak ukázala uplynulá léta, tomuto typu podnikání bez aktivní podpory ze strany obce a jejích obyvatel příliš dobře nedaří.

Sedm důvodů proč podporovat místní živnostníky

Proč by ale obyvatelé obcí a jejich volení zástupci měli podporovat provozování místních živností? Vždyť přece, jak tvrdí někteří, nejpřirozenější je, když o existenci či neexistenci toho či onoho obchodu

rozhodne otevřený konkurenční boj, v němž je rozhodujícím faktorem cena zboží. Co je špatného na tom, rozhoduje-li se zákazník, kde nakoupí, podle toho, kde je zboží nejlevnější, tak aby se při jeho nákupu musel co nejméně omezovat? Existují ale i jiná kritéria než pouze cena, která je možné brát v úvahu, když se rozhodujeme, zda dáme přednost nákupu v relativně levném supermarketu, anebo v o něco dražším obchodě provozovaném lokálním živnostníkem. Některé z nich stojí přinejmenším za zamyšlení:

1. Tím že podporujeme lokální podnikatele a obchodníky, přispíváme k rozvoji místa, ve

kterém žijeme. Veřejný prostor, ve kterém se vyskytují otevřené obchody a jiné drobné provozovny, je místem, kde se mohou setkávat lidé, kde funguje běžný každodenní ruch. Každodenní setkávání se je předpokladem pro dobré fungování obce, pro to, aby se lidé v obci navzájem znali. Naopak tam, kde tento prostor chybí, spolu lidé méně komunikují a žijí ve větší anonymitě a odcizení.

2. Od místního obchodníka vede kratší a jednodušší cesta k místnímu producentovi zboží. Lokální živnostník se snáz může rozhodovat o tom, od koho nakoupí zboží a může tudíž lépe navázat spolupráci s místními nebo regionálními zemědělci, zpracovateli či výrobci, nežli vedoucí supermarketu. Ten často nemá vůbec žádnou možnost ovlivnit, jaké zboží a od jakého výrobce se bude v jeho obchodě prodávat. To je dáno rozhodnutími centrály daného obchodního řetězce.

3. Lokální obchodník může lépe reagovat na potřeby obyvatel obce, v níž

svůj obchod provozuje. Pokud mají obyvatelé obce nějaké specifické požadavky nebo potřeby, jako např. v případě Kytína obyvatelé domovů pro seniory, může je drobný obchodník relativně snadno uspokojit. Naopak samotné dojíždění do vzdálenějších obcí je pro některé skupiny obyvatel menších obcí, například právě pro seniory, prakticky nemožné. Rozhodneme-li se tedy, že budeme podporovat místního obchodníka, vyjadřujeme tím také solidaritu vůči jiným obyvatelům naší obce, kteří třeba nemají takovou možnost volby, kde budou nakupovat, jako my.

4. V případě lokálního obchodníka máme větší možnost ovlivnit výběr a kvalitu zboží, než v případě obchodního řetězce. Jak již bylo řečeno, vedoucí supermarketů nemohou nic změnit na tom, jaké zboží a v jaké kvalitě se na pultě jejich prodejen objeví. Zmizí-li nějaké zboží z nabídky obchodu, není pro řadového zákazníka prakticky žádná cesta, jak ho tam vrátit. Naopak v případě lokálního obchodníka, nejsme-li spokojeni se sortimentem či kvalitou zboží, máme možnost s ním vyjednávat o změně a reálnou šanci, že se této změny podaří dosáhnout.

5. Lokální obchodník má možnost stát se součástí sítě místních obchodníků a podnikatelů či poskytovatelů různých služeb a společně s nimi se podílet na vytvoření lokální ekonomiky, která bude relativně nezávislá na okolí. Z toho mohou mít prospěch všichni obyvatelé obce. Tento systém může být různou měrou formalizován – od pouhé vzájemné pomoci či vzájemné výměny zboží a služeb na běžné obchodní bázi, ze které mohou profitovat všichni zúčastnění živnostníci a podnikatelé, až po vytvoření vlastního lokálního systému měny, v rámci něhož jsou zboží a služby směňovány bez použití skutečných peněz (tzv. LETS systémy).

6. A v neposlední řadě – nákup u dobře fungujícího lokálního obchodníka může být ve svém důsledku, po započtení všech vedlejších výdajů (vynaložený čas, jízdné, pohonné hmoty atd.), dokonce finančně výhodnější než nákup spojený s dojížděním do více či méně vzdáleného sídla s velkými obchody.

7. Pokud je lokální obchodník milý a vstřícný, může být každodenní nakupování u něj příjemným zážitkem, navíc zpravidla bez dlouhých front a strkanic u pokladen.

Naše téma

Jestliže se rozhodneme, že jako zákazníci dáme přednost lokálnímu prodeji před zpravidla nadnárodním obchodním řetězcem, máme ale samozřejmě právo za tuto svou volbu od místního obchodníka také něco požadovat. Například to, aby byl vůči nám slušný, milý a vstřícný, aby měl ve svém obchodě čisto, aby se nám snažil v rámci možností vyhovět, co se týče sortimentu, kvality zboží, otevírací doby a podobně. Pokud tomu tak nebude, pokud nebudeme s jeho službami spokojeni a nebude žádná možnost jej přesvědčit, aby je zlepšil, pak nás samozřejmě nikdo nemůže donutit, abychom u takového obchodníka nakupovali.

Ivan Vodochodský, foto Jakub Hučín

Kde najdete regionální produkty v našem okolí

Farmářské trhy Dobříš

Na dobříšském náměstí u spořitelny vás čeká jarmark regionálních produktů. Je možné nakoupit čerstvé potraviny přímo od zemědělců – ovoce, zeleninu, speciality z kozí farmy, sazenice, květiny a další produkty. Návštěvníci se mohou pokochat a navíc i zakoupit ručně tvořené výrobky řemeslné činnosti. Cílem farmářských trhů Dobříš je oslovit zejména ty, kteří preferují přímý nákup čerstvých potravin od zemědělců před návštěvou obchodních center nebo dávají přednost typicky českému zboží, resp. zboží z regionu. Trhy se konají zpravidla druhou sobotu v měsíci, poslední letošní se uskuteční 12. října.

Zdroj www.ceskyfarmer.cz

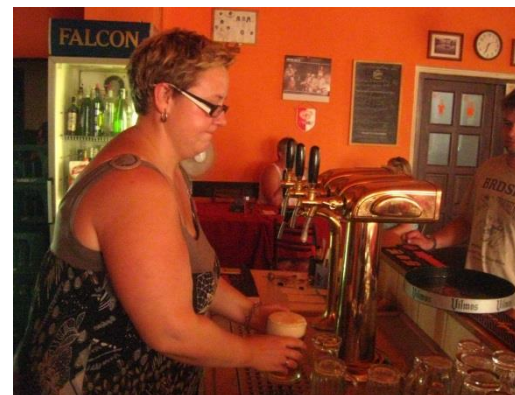
Mléko z farmy

Je společným projektem farmy ve Svrkyni, kde se mléko nadojí, selské mlékárny v Radonicích, kde je za přísných hygienických parametrů zpracováno na konečné výrobky a pomocí vlastních aut distribuováno ke spotřebitelům. Další mléko pochází ze soukromých farem z Nehvizd, ze Staré Boleslavi a z Rostoklat. Mléko a mléčné výrobky se poté rozváží v celém okolí Prahy. Rozvozová trasa č. 50 vede i přes Mníšek pod Brdy, a to vždy v pátek mezi 14:30 a 16:20 (na náměstí je dodávka vždy v 14:30-15:10 a 15:55-16:20).

Zdroj www.mlekozfarmy.cz

Představujeme vám

Kytínský hostinec Na vršíčku slovy hostinské

Vážení a milí Kytínští i přespolní,

dostala jsem prostor, abych se na základě zkušeností, které jsem během svého pětiletého působení načerpala, vyjádřila k chodu obecní restaurace. Za tuto možnost děkuji a pokusím se krátce a stručně shrnout své dojmy a pocity.

V době, kdy jsem započala působení coby hostinská, nastupovala i celosvětová krize, která se samozřejmě odrazila i do pohostinství. Jsem velmi ráda, že jsem to společně s Vámi překonala a že mi hosté zachovali přízeň. Těší mě, že mám mezi Kytínskými pravidelné hosty, kteří přicházejí jak na sousedské popovídání, tak se zastaví i na něco k snědku nebo jen pro zmrzlinu. Milé je i to, že se vrací i přespolní, trempíci, houbaři, kolaři, běžkaři a turisté. Beru to jako známku toho, že mé služby jsou mým hostům příjemné a že má domácí kuchyně vábí kolemjdoucí.

Naopak mě mrzí, že při pořádání různých kulturních akcí se najdou i tací, kteří nemají dostatek pochopení a stěžují si. Jde skutečně jen o občasné akce. Tyto akce se konají většinou v létě a já si tak můžu uspořít na náklady spojené s provozem restaurace v zimním období. Možná si někdo může myslet, že nájem není vysoký, ale bohužel nejsou to jediná vydání, která jsou s provozem restaurace spojena. Jde i o náklady na energie a vodu, které v dnešní době tvoří nemalou částku.

Tímto bych ráda poprosila o více pochopení a tolerance. Žijeme tu spolu a měli bychom si vycházet vstříc. Poloha restaurace je taková, že leží uprostřed obce a její chod se snažím udržovat v mezích sousedské vzájemnosti. Važme si společně toho, že jsme v obci, která svým občanům i ostatním nabízí mnoho vyžití a kulturních akcí. Takových je v našem regionu málo a já jsem pyšná na to, že Kytín je „bílou vránou“.

Představujeme vám

Chtěla bych poděkovat za Kytínské filmové léto, které, jak doufám, našlo mnoho příznivců a snad se nejednalo o jediný ročník. Ráda bych také poděkovala všem, kteří se podílí na podobných akcích a investují svůj čas proto, aby z Kytína bylo příjemnější místo pro život a společnou relaxaci. Všedních dnů a starostí máme všichni dost a života bychom měli užívat a umět se i pobavit. Do budoucna doufám, že se řady vracejících se hostů rozšíří a budete i nadále spokojeni se službami, které obecní kytínská restaurace nabízí. Uvítám i připomínky a návrhy, jak služby zlepšit, aby se nám tu společně žilo hezky.

Vaše hostinská Alena Slepíčková, foto Jakub Hučín

Ze života obce

Kytínské hry bez hranic

Myšlenka her je stará jako lidstvo samo. Hry spojují národy, ale také obce. A lidé, kteří si spolu hrají, nemohou být nepřátelé.

V šedesátých letech minulého století přišel tehdejší francouzský prezident Charles de Gaulle s nápadem spřátelit evropské národy zábavnou formou. Myšlenka se ujala a o tři desítky let později se do další série již velmi oblíbených Her bez hranic zapojilo i Československo. Kytíňáci se letos rozhodli zorganizovat podobnou akci, která měla za úkol stmelit pomocí sportovně zábavního odpoledne jednotlivé obce našeho regionu.

S poněkud smělou nadějí, že by se z toho mohla stát krásná tradice, již se pro příští rok ujme další z účastníků se obcí, se realizační tým ve složení Radek Hertl, Míla Holý, Míla Fárová, Jarda Čížkovský mladší, Jakub Fila a později i já, pustil do práce na přípravách. Akce měla od začátku jednoznačnou podporu na SOMRu (Svazu obcí mníšeckého

Ze života obce

regionu) a okolní obce slibovaly hojnou účast. Podařilo se nám najít skvělé sponzory a partnery, ochotné tuto akci podpořit, což přispělo k zajištění bezproblémového a zajímavého průběhu jak pro soutěžící, tak i pro diváky. O hlavní ceny pro první tři týmy se pak postaral Zdeněk Slavata, takže místo tradičních medailí či pohárů si vítězové mohli odvézt umělecká kovaná díla, do kterých byly šikovně zakomponovány jednotlivé disciplíny.

A jaké že vlastně byly? To účastníci jednotlivých týmů předem netušili. Jejich seznamem na poslední chvíli trochu zamíchaly červnové povodně a postup jednoho místního fotbalového týmu do vyšší skupiny, takže se v sobotu 15. 6. 2013 na návsi nakonec sešlo šest oficiálních desetičlenných družstev zastupujících své obce - kromě našeho mladého týmu přijeli zástupci z Mníšku pod Brdy, Nové Vsi pod Pleší, Hvozdnice, Klínce a Líšnice. Místo chybějících mužstev byla přijata i dvě družstva nadšenců, nazvaná Hraštice a Nezávislí. Jednotlivé obce dostaly prostor pro vlastní prezentaci ve formě stánku s různými výrobky a předměty, typickými právě pro jejich obyvatele. Soutěžící si připravili jednotný úbor a secvičili představení týmu formou písně, básničky či tance. Nejlepší prezentaci měli podle porotců i návštěvníků soutěžící z Líšnice se svou chytlavou písní o tom, jak jsou v pohodě – a bylo to vidět!

Zadání jednotlivých disciplín se všichni dozvěděli až v průběhu odpoledne. Každá byla uvedena poutavým příběhem z historie Kytína, ke kterému se pak její úkol vztahoval. Kytínská studánka, která léčí slepce; prsten, kterým byl Kytín povýšen na trhovou ves; bitva jak ze třicetileté války i překonání záplav – to všechno si vždy čtyři muži a čtyři ženy z každého družstva vyzkoušeli. Po sotva pár minutách na přípravu strategie už se týmy pokoušely nesnadné aktivity co nejrychleji splnit. Prsten byl fyzicky náročnější pro všechny, v ostatních disciplínách šlo hlavně o spolupráci a taktiku. Naši mladí nás rozhodně nezahanbili, z vítězství se nakonec

radovali
Mníšečtí lvi,
následování
Klínecem a
Líšnicí. Ať už
přijeli soutěžící
skutečně
vyhrát nebo se
jen pobavit,
všem se
nakonec
podařilo obojí.
Atmosféra,
podpořená
skvělou

hudbou a nekonečným entusiasmem moderátora Radka Hertla, přemohla i stovky diváků. Spousta občerstvení a v neposlední řadě krásné počasí, to vše přispělo velkou měrou k tomu, že sobotní odpoledne v Kytíně se opravdu vydařilo. Kytínští kanci se postarali o zábavu i večer a dokonce i zástupci některých okolních obcí se zdrželi do pozdních nočních hodin.

Nakonec padl i slib starostky z Líšnice, že si příští ročník berou na starosti oni – a tak se vydařil i tento cíl, byť se mohl zpočátku jevit jako příliš troudalý. Kytín rozhodně nastavil laťku vysoko a i Charles de Gaulle by jistě měl radost!

Všem, kteří se na Kytínských hrách bez hranic podíleli, patří velký dík – a je opravdu příjemné vidět, kolik lidí je ochotno při konání takové akce pomoci! Není to zásluha jen našeho starosty, že je Kytín takto kulturně aktivní – a naštěstí si většina našich občanů uvědomuje, že je to jen dobře, a že i tu trochu nočního hluku stojí za to vydržet. O Kytíně se bude mluvit – a co budou lidé říkat? Že máme krásnou obec, kde to žije; že jim tu bylo fajn a že tu žije spousta šikovných lidí, kteří spolu umí držet pohromadě a vytvořit něco smysluplného. A to přece stojí za to!

Dagmar Čechová, foto autorka

Více fotografií z této akce najdete na adrese:

http://dag-cechova.rajce.idnes.cz/Kytinske_hry_bez_Hranic_15.6.2013

Co se stalo v našem Domově

Od posledního zpravodaje uplynul již nějaký čas a stalo se několik závažných událostí. Přišla povodeň a náš domov zůstal bez proudu a vody. Díky aktivitě vedení i občanů Kytína jsme dopad povodně téměř nezaznamenali. Obyvatelé Domova a naše vedení může mít proto dobrý pocit, že jsme pod spolehlivou ochranou obce.

Podnikli jsme výlet do Rožmitálu, kterého se zúčastnilo i několik obyvatel Kytína. Výlet se podařil, protože byl pečlivě připraven a zároveň nám vyšlo i počasí. Dozvěděli jsme se mnoho nových věcí. Výlet byl zdokumentován naším fotografickým kroužkem.

Velmi jsme ocenili „Hry bez hranic“, které uspořádala obec ve velkém stylu. Byla přihlášena družstva z okolí a zajímavými soutěžemi se všichni dobře pobavili. Náš kroužek „Šikovné ručičky“ měl na těchto hrách svůj prodejní stánek. Mnoho obyvatel Domova tuto akci navštívilo. Myšlenka těchto her spojuje Kytín s okolím a je předzvěstí budoucí dobré spolupráce.

Náš Domov se zúčastnil krajské výstavy a soutěže v ručních pracích, fotografiích a literatuře. Jeden fotografický snímek byl porotou oceněn. Byli jsme přítomni na výstavě i vyhodnocení.

Protože je teď dlouho očekávané krásné počasí, snažíme se užívat si pohody a být co nejvíce venku na zahradě nebo se procházet po okolí. Rádi se stýkáme s ostatními obyvateli Kytína. Zdravíme Kytín.

Jana Sikorová, Domov Kytín

Nabídka služeb Domova Kytín

Domov Kytín nabízí:

Terénní pečovatelskou službu, kde jsme vám mimo jiné schopni nabídnout:

- rozvoz obědů do domácnosti klienta

- praní a žehlení prádla
- doprovod k lékaři
- úklidové práce
- obstarávání nákupů
- pomoc při hygieně
- pomoc při vyřizování vašich záležitostí na úřadech

Aktivizační služba nabízí:
- kompletní kulturně společenské využití při výletech, koncertech, přednáškách a jiných společenských akcích pořádaných Domovem Kytín
- využití nabídky volnočasových aktivit v kroužcích Domova
- tréninky paměti

V případě zájmu nás kontaktujte na adrese: DD Kytín, Kytín 2, 252

10 Mníšek pod Brdy nebo na tel.: 311 363 904 nebo na e-mailu: ddkytin@ddkytin.cz.

Jana Fabichová, foto autorka

Začíná topná sezóna, pozor na požáry od komínů!

Se začátkem topné sezóny každoročně hasiči likvidují zvýšený počet požárů způsobených komíny, kouřovody a spotřebiči paliv. Hasiči důrazně upozorňují na důslednost při jejich údržbě. Hasiči ročně evidují téměř 20 tisíc všech požárů. Jedny z nejzávažnějších požárů jsou požáry v domácnostech. Průměrně sedmkrát denně hoří v domácnostech. V roce 2010 hasiči vyjžděli ke 2507 požárům v domácnostech, při kterých 68 osob zemřelo, dalších 554 osob se zranilo. Oheň v bytech a rodinných domech způsobil škody za více než 420 milionů korun.

Nejčastější příčinou je dlouhodobě nedbalost, ale svůj standard si stále drží také požáry způsobené provozem komínů, kouřovodů a spotřebičů paliv. Vzhledem k začínající topné sezóně přinášíme informace právě o těchto požárech.

V roce 2010 hasiči zapsali do svých statistik celkem 318 požárů způsobených provozem komínů a dalších 171 požárů od provozu spotřebičů paliv. Tyto požáry si vyžádaly 49 zraněných osob a škody se vyšplhaly na téměř 74 mil. korun.

Během prvního půl roku 2011 hasiči zaevidovali 186 požárů od komínů a 71 požárů způsobených závadou spotřebičů paliv. Údržbu spalinových cest a spotřebičů paliv by lidé neměli podceňovat. Způsobené škody jdou ročně do stovek milionů korun a hlavně také dochází ke zranění i k úmrtím. Při samotném užívání spotřebičů paliv a provozu spalinových cest bychom se měli řídit následujícími bezpečnostními zásadami:

1. Umístění spotřebiče paliv – podle druhu prostoru je nutné správně zvolit i druh spotřebiče. Ne každý spotřebič může být umístěn v jakémkoliv prostoru, např. v garážích nebo autodílnách je možné umístit pouze spotřebiče pro tyto prostory vhodné.
2. Připojení spotřebiče paliv – pro správnou funkci spotřebičů je potřebné i jejich odborné připojení k příslušnému topnému médium (plyn, elektřina, LTO apod.). Správné připojení bývá v převážné většině i předmětem výchozích zkoušek nebo revizí.
3. Dostatečný přívod vzduchu – většina spotřebičů potřebuje ke své správné funkci i dostatek spalovaného vzduchu. Posouzení tohoto požadavku, popř. stanovení dalších případných opatření bývá součástí příslušné technické či projektové dokumentace.
4. Odvod spalin – spaliny je třeba bezpečně odvést od spotřebiče do volného prostoru, většinou do komína. Správné připojení kouřovodu či odtahu spalin od spotřebičů podléhá revizi a pravidelné kontrole.
5. Používání předepsaného paliva – každý spotřebič je konstruován na určitý druh paliva, jehož používání je nutné dodržovat. Zejména u spotřebičů na pevná paliva bývá tato zásada často porušována.
6. Dodržování bezpečných vzdáleností – každý spotřebič by měl mít výrobcem stanoveny bezpečné vzdálenosti od hořlavých předmětů. Jejich dodržování je důležité pro zabránění vzniku požáru vlivem sálavého tepla. Neurčí-li výrobce tyto vzdálenosti, jsou všeobecně určeny v příloze č. 8 vyhlášky č. 23/2008 Sb. a v ČSN 06 1008.
7. Nehořlavé a izolační podlahy, nehořlavé podlahy – uplatňují se zejména u spotřebičů na pevná paliva a brání vzniku požáru od vypadlých hořících

částí paliva. Jejich rozměry, resp. velikosti přesahů od stěn topidel, jsou rovněž určeny v ČSN 06 1008.

8. Dodržování návodů k obsluze – ke každému spotřebiči jeho výrobce přikládá i návod k obsluze. S tímto návodem je třeba se seznámit a při používání spotřebiče tyto zásady správného používání a manipulace i respektovat.

9. Používat schválená topidla – výrobce je povinen garantovat správnou a bezpečnou funkci spotřebiče. Proto nejsou povoleny žádné „domácí“ úpravy a vylepšení spotřebičů. Mohly by být opět příčinou vzniku požáru, výbuchu nebo jiné havárie.

10. Pravidelné čištění, kontroly a revize komínů, kouřovodů a spotřebičů paliv – četnost těchto úkonů stanoví podrobně nařízení vlády č. 91/2010 Sb., O podmínkách požární bezpečnosti při provozu komínů, kouřovodů a spotřebičů paliv. Dodržovat tyto termíny je i v současné době povinností každého uživatele v rámci obecné prevenční povinnosti zakotvené občanským zákoníkem a zákonem o požární ochraně. Komíny, popř. i jiná vyústění spalin, které čištění nebo jinou údržbu nevyžadují, doporučujeme rovněž občas prohlédnout a překontrolovat.

Jakub Fila, jednotka SDH Kytín
foto archiv SDH Kytín

Škody způsobené černou zvěří na k. ú. Kytína, Mníšku pod Brdy a Stříbrné Lhoty

O škodách způsobených černou zvěří bylo již řečeno a napsáno mnoho, ale řešení to nepřineslo žádné. Černá zvěř se přemnožila nejen na našich katastrálních územích a v naší honitbě, ale je to v celé České republice. Černá zvěř je všežravec a má ráda jak živočišnou, tak i rostlinnou potravu. Její teritoriální území se stále jen zmenšuje a je postupně z těchto lokalit vytlačována. Tam, kde tato zvěř dříve byla nebo měla své ochozy, jsou dnes zastavěná katastrální území, nebo, což je daleko horší, jsou tato katastry již stavebními pozemky, ale dosud nijak nezabezpečené a hlavně

zalesněné, zatravněné vysokou travou prorostlou různými keři a šípky. Pochopitelně v této džungli se této zvěři daří, není nijak rušena žádným predátorem ani člověkem, protože se do takových katastrů nikomu nechce a následně se do těchto míst bojí chodit. Tam vyvádí selata, a pokud není násilně vytlačena, tak tam žije (bydlí).

Z těchto lokalit potom vychází za živočišnou ale i rostlinnou potravou na zasetá pole soukromých zemědělců, kde působí značné škody, na zatravněné louky a zahrady. V zahradách jsou různé komposty se zbytky různých potravy a to je značně přitahuje. Tam, kde není dokonalý plot s velmi dobrou podezdívkou, se černá zvěř dostane všude. Špatný plot, ale i nový drátěný plot bez řádné a vysoké podezdívky není pro ni překážkou.

V takovýchto lokalitách, jedná se hlavně o k.ú. oblasti nad „Oborou“ a „Hukalovny“, „Madlenka“, se ze strany myslivců nedají dělat nějaká opatření. Střílet se tam nesmí, jsou to nehonební pozemky. Může se pouze na zvláštní povolení a s největší opatrností. Členové mysliveckého sdružení provedli na jaře letošního roku v těchto místech pachový ohradník a naháňku. Na vhodné místo postavili mobilní pojízdnou kazatelnu. Z těchto míst jsme tuto zvěř plašili a vyháněli. Pokud to bylo bezpečné, zvěř se odstřelila. Je pochopitelné, že myslivci budou v těchto opatřeních pokračovat, ale musí nám majitelé svých pozemků být nápomocni a pozemky si řádně zabezpečit. Bez jejich pomoci nedosáhneme žádného úspěchu. Z naší strany by bylo nejlepším úspěchem snížit stavy černé zvěře na únosnou míru.

Ještě o jedné věci bych se rád zmínil. Myslivci MS Kytín pod Brdy se pečlivě starají o pořádek v lesích a snaží se udržet pořádek. Odstraňují veškerý odpad z lesů i z jiných katastrů. Byli bychom rádi, kdyby nám občané napomáhali a do lesů nevozili nebezpečný odpad a ostatní odpad, jako sklo a stará rozbitá okna.

Jaroslav Brabenec, předseda MS Kytín pod Brdy, foto autor

Termíny fotbalových utkání

podzim 2013/14

IV. třída - skupina B

17. 08. Kytín - Vižina	16:00	2:1
25. 08. Kytín - Malá Hraštice	16:00	
08. 09. Kytín - D. Břežany	17:00	
15. 09. Měchenice B – Kytín	17:00	
22. 09. Kytín - Čisovice B	16:30	
28. 09. Vonoklasy B - Kytín	16:30	
06. 10. Kytín - Kazín B	16:00	
13. 10. Mníšek B - Kytín	16:00	
20. 10. Kytín - Vestec B	15:30	
27. 10. Kytín - Všenory B	15:30	
02. 11. Kytín - Vrané B	14:00	

Informace obecního úřadu

Informujeme občany, že v následujících měsících budou kytínské komunikace označeny jmény za účelem zlepšení orientace v obci. Mapka s odsouhlasenými názvy bude zveřejněna. Upozorňujeme občany, že odsouhlasením těchto orientačních názvů nevzniká občanům povinnost měnit občanské průkazy, či ohlašovat změnu v adrese např.

zdravotní pojišťovně, bance ani státním úřadům. Tyto názvy mají pouze orientační charakter.

Obecní knihovna v Kytíně půjčuje knihy každý den od 7:00 do 15:30. Knihy si je možné vypůjčit i mimo tyto stanovené hodiny po domluvě na tel. 728 526 555. Půjčujeme bezplatně nejen knihy Obecní knihovny v Kytíně, ale i knihy z Knihovny Jana Drdy v Příbrami a z knihovny v Mníšku pod Brdy. Na všechny nové i stávající čtenáře se těší Jana Fabichová.

VAK Beroun varuje před podvodníky
Společnost Vodovody a kanalizace Beroun byla upozorněna zákazníky z Berouna, že pod záminkou kontroly kvality pitné vody se dožadovali vstupu do domu údajní pracovníci vodáren. Podobné případy se nedávno staly na Kladensku a další podezřelé jednání bylo zaznamenáno odběrateli ve Zdicích. „Varujeme proto hlavně starší občany před zneužitím jejich důvěry podvodníky“, říká Jiří Paul, technický ředitel VAK Beroun. Kontrolu jakosti pitné vody provádí na Berounsku a Hořovicku laboratoř Čevak a.s., která sídlí v areálu VAK Beroun. Odběry vzorků vody jsou v naprosté většině případů odebírány u spotřebitelů, se kterými laboratoř dlouhodobě spolupracuje. „Doporučujeme našim zákazníkům, aby před vpuštěním do objektu požadovali vždy na zaměstnanci VAK Beroun nebo Čevak předložení identifikační karty“, dodává Paul. K ověření totožnosti pracovníka vodáren je možné také využít bezplatnou linku zákaznického centra společnosti – 800 100 663, na kterou se lze dovolat 24 hodin denně.

Finanční výbor informuje občany, že na začátku tohoto roku se uskutečnila sbírka na kostelní hodiny v naší obci, jejichž provoz byl oficiálně zahájen velikonočními trhy. „Jménem obce Kytín bychom znovu ještě jednou rádi poděkovali všem občanům, kteří se na této sbírce podíleli,“ říká předsedkyně finančního výboru Milena Fárová. Mezi dárci se vybrala částka ve výši 149.416 Kč. Náklady na nákup hodin a dalšího nutného vybavení činily 132.354 Kč. Zbývající částka ve výši 17.062 Kč bude uschována pro případ jakéhokoliv nutného servisu, či jiných nezbytných výdajů na kostelní hodiny.

Informace obecního úřadu

Chtěli bychom upozornit majitele psů, aby zabránili jejich volnému pobíhání po obci. V minulých měsících se několikrát stalo, že pobíhající psi ohrožovali své okolí. Pokud by se takové případy opakovaly, bude nutné je řešit prostřednictvím odchytové služby na náklady majitele psa.

Prosíme nadále občany, aby neodhazovali do veřejné kanalizace textil, hygienické potřeby, igelity, vlhčené hygienické ubrousky apod. Tyto předměty se namotávají na čerpadla v čistírně odpadních vod a ničí je.

Prosíme, ukládejte odpad vždy do příslušných kontejnerů - komunální odpad do popelnice a tříděný odpad do barevných sběrných kontejnerů (nápojové kartóny do kontejnerů na plasty). PET láhve a krabice sešlápněte.

Pan Šach děkuje všem občanům, kteří udržují okolí svého pozemku uklizené a starají se o sekání trávy před svým pozemkem.

Informujeme o pohotovosti na Zbraslavi – lékařské službě první pomoci pro děti i dospělé. Pohotovost je umístěna v budově Domu s pečovatelskou službou, ulice U Včely 1442, Praha-Zbraslav, tel.: 257257557. Ordinační hodiny: pondělí-pátek 18:00-22:00, sobota-neděle (včetně svátků) 9:00-22:00.

Informujeme o dopravní zdravotní službě, lékařské službě první pomoci a zdravotnické záchranné službě, kterou poskytuje společnost TRANS HOSPITAL Řevnice. Služba lékařské první pomoci v Řevnicích je dosažitelná na adrese: Mařákova 1080 (100 m od budovy školy a tenisových kurtů). Provozní doba: pondělí-pátek 19:00-7:00, víkendy a svátky nepřetržitě, tel.: 257721777, SMS pro neslyšící: 602333737. Zdravotnická záchranná služba je poskytována nepřetržitě na tel.: 155, dopravní zdravotní služba je poskytována rovněž nepřetržitě na tel.: 257721777.

Informujeme všechny zájemce, že každé úterý od 19 hodin je možné přijít na podvečerní jógu, probíhá v prostorách Domova Kytín. Pro bližší informace můžete kontaktovat Lucii Přádovou (tel.: 776597743).

Slovo občana

Jako pravidelná účastnice zasedání zastupitelstva jsem prostřednictvím zastupitele předložila námitku k bodu 9. schválení vyvěšení záměru o směně pozemků v zápise č. 19. Protože má námitka nebyla akceptována, „byla smetena pod koberec“, využívám možnosti občasníku zpravodaje, abych mohla informovat všechny občany, které to zajímá a není jim lhostejný osud a vývoj Kytína. Na shora uvedeném zasedání zastupitelé odsouhlasili záměr směny zemědělského pozemku pod komunikací Pod Bábinskou-nová výstavba za obecní stavební pozemek u hřbitova, oboje o výměře 1620 m². Neboli, v případě směny obec mění svůj pozemek v hodnotě 3 mil. Kč (dle cenové mapy Kytín) za pozemek v hodnotě 10500 Kč (dle BPEJ 52811). Jsem přesvědčena o tom, že by mělo dojít k bezúplatnému převodu na obec, neboť majitel této komunikace, pokud chtěl nalézt kupce pro své stavební pozemky, ji musel vybudovat, aby se majitelé vůbec ke svým pozemkům dostali. Majitel zmíněné komunikace obci neuhradil žádnou finanční částku za zhodnocení svých pozemků, pouze na obec převedl povrch komunikace a s tím spojené povinnosti jako zimní a technickou údržbu. A nyní by získal za ornou půdu pod touto komunikací lukrativní stavební pozemek. Nehledě na to, že touto směnou by byl porušen §38 bodu (1) Zákona č. 128/2000 O obcích a slib, který zastupitelé složili po svém zvolení, že svoji funkci budou vykonávat svědomitě, v zájmu obce a jejích občanů. Mým úmyslem není bojovat proti a se zastupiteli, ale snaha o to, aby konečně začala vítězit pravda a spravedlnost nad lží a nespravedlností i na nižších úrovních.

Olga Součková

Poznámka redakce:

Na zmíněném zasedání zastupitelé jednali pouze o tom, zda se tímto záměrem vůbec budou dále zabývat a zda tento záměr bude připuštěn do dalšího procesu, tedy vyvěšen na úřední desku, kdy vůči němu mohou občané podávat námítky. A teprve po uplynutí patnáctidenní zákonné lhůty by byl záměr eventuálně znovu zastupitelstvem projednáván a schvalován, k čemuž zatím nedošlo (viz příslušný zápis č. 19). Kromě toho uvedený obecní pozemek PK 448/1 není v platném územním plánu obce veden jako stavební, ale jako „plocha smíšená nezastavěného území – přírodní, zemědělská s nelesními dřevinami“.

Jakub Hučín

Jak si vážíme práce druhých

Přede dvěma lety, v říjnu 2011 začali kytínští myslivci, po dohodě s OÚ Kytín, čistit obecní cestu z Kovárny ke křížku. Myslivci tam strávili několik víkendů. Vyřezali zapůjčenými křovinořezy cestu, která byla zarostlá trním, černým bezem a různými náletovými dřevinami. Vyřezaná křoviska zůstala uprostřed cesty. Již několikrát jsem na zasedání zastupitelstva obce žádala, aby se to odvezlo, nebo pod dohledem našich dobrovolných hasičů na místě spálilo. Moje žádosti však padaly na neúrodnou půdu.

Obec dokonce nechala cestu vyměřit, ale místo toho, aby vše dotáhla do konce a postarala se o mechanizaci na úklid a zprovoznění cesty, udělala akci na výsadbu aleje. Ne že by nebylo dobré cestu osázet, ale všude se osazují již hotové silnice. Dnes je uprostřed cesty bordel. Křoviny zmladily a je to horší, než to bylo před dvěma lety. Nová cesta se vyšlapuje opět po soukromých pozemcích mimo obecní silnici.

Už jen proto, že alej byla pojmenována po panu Antonínu Vítkoví, člověku, kterého jsem si velice vážila, by bylo potřeba s tím něco dělat. Současný stav obecní silnice dělá obci ostudu víc, než cokoliv jiného.
Marie Cihelková

Poznámka redakce:

Obec se daným podnětem zabývá a v příštím čísle zpravodaje bude uvedena reakce starosty.

Recepty našich hospodyněk

Linecký strouhaný koláč

600 g hladké mouky
210 g cukru moučky
250 g Hery
1 prášek do pečiva
3 lžíce mléka
2 vejce

Náplň:

750 g tvarohu
2 vejce

50 g rozpuštěného másla

150 g cukru krupice

1 vanilkový cukr

1 vanilkový pudink (prášek)

Asi 500 ml mléka

Broskvový kompot

Postup:

Na vále smícháme mouku s práškem do pečiva a cukrem. Přidáme posekanou Heru, vejce, mléko a zpracujeme hladké těsto. Rozdělíme je na poloviny. Jednu polovinu dáme do ledničky. Druhou polovinu rozdělíme na 2-3 části a uložíme zabalené do potravinářské folie do mrazáku.

Náplň:

Do mísy vložíme tvaroh, cukr, celá vejce, pudinkový prášek a rozmícháme. Elektrickým šlehačem rozšleháme na hladkou hmotu a postupně přiléváme tolik mléka, aby vznikla hustá tekutá hmota.

Těsto z lednice položíme na hlubší plech vyložený papírem na pečení a malým válečkem rozválíme, nebo rukama roztlačíme na celou plochu plechu. Kompot scedíme a broskve pokrájíme na kousky.

Na těsto nalijeme tvarohovou hmotu a posypeme broskvemi.

Těsto z mrazáku nastrouháme na hrubém struhadle a rozprostřeme na tvaroh s broskvemi.

Plech vložíme do trouby vyhřáté na 180 stupňů a upečeme do růžova, asi 40 minut.

Pozapomenutá historie Kytína

O kytínských rodácích Karlu Patetlovi a jeho otci Janu vypráví manželka Karla Patetla

Jmenuji se Patetlová Růžena, narozena 1926. Jsem členkou Československé obce legionářské a Českého svazu bojovníků za svobodu a dostala jsem za úkol sepsat případy z 2. světové války, na které se už zapomíná. Přes svůj vysoký věk píši vzpomínky, kam až moje paměť sahá. Přímou ve své rodině, kam jsem se přivdala, mám dvě takové vzpomínky – na mého manžela Karla Patetla, narozeného 16. 1. 1922 v Kytíně č. 75 a jeho tatínka Jana Patetla, narozeného 5. 6. 1897 tamtéž.

Manžel chodil do školy v Kytíně (dnešní OÚ) až do 4. třídy a od 5. třídy potom do Mníšku. Do 14 let žil u rodičů v Kytíně a také v kostele při mši ministroval. Po ukončení školní docházky nastoupil do učení na truhláře u strýce Karla Šindelky v Radotíně. Krátce po vyučení byl totálně nasazen na nucené práce do Německa, dále do okupované Francie, kde 20 km od Paříže betonovali bunkr pro Hitlera – 4 metry silné stěny, dnes jsou z toho vinné sklepy. Poté byl převezen k moři do Normandie, kde betonovali střílny. Z lodí na břeh nosili celé dny pytle s cementem. Manželovi selhaly nervy a začal křičet, že tam nelidsky dřou a ještě o hladu. Francouz, jejich tlumočník, hned vzal manžela stranou a

řekl mu, aby přemluvil ještě 4 Čechy a že jim pomůže do Anglie. Němci jim říkali, že kdo jim uteče, vyvraždí celou jeho rodinu. Chlapci se báli, ale manžel ne. Francouz tajně v noci převezl manžela do své zahrady do sklepa, zavalil ho balvanem a večer mu nosil jídlo. Němci ho hledali, že ho hned zastřelí. Karlově mamince poslali dopis, aby ho ihned poslala zpět do práce, jinak že je všechny vyvraždí. Maminka jim odpověděla, že doma není, ani jí nepíše, že ho odvezli daleko, tak ať jí zjistí, kde syna má.

Francouz po čtrnácti dnech přivedl další Čechoslováky a pomocí francouzského podzemního hnutí je převezli do Anglie, tam se manžel ihned přihlásil do armády. Po sepsání 5 protokolů ho převezli do školícího střediska. Byl vyškolený do pozic: radista v tanku, střelec, řidič tanku, opravář tanku. Vše se musel naučit během 6 týdnů, povely byly v angličtině. Po ukončení školení poslala „Královna Matka“ omnibus pro 20 našich vojáků a pozvala je do jejího sídla na slavnostní večeri. Tam byly přítomné obě její dcery, Alžběta a Margareta, které za války pomáhaly jako zdravotnice, a naše vláda v exilu. Po večeri jim poděkovala, popřála brzký konec války a návrat do vlasti. Poté je odvezli zpět do školícího střediska a ráno je Dakoty přepravily na Dunkerque. Během bojů se naši vojáci dozvěděli, co se doma děje. Chtěli, aby generál Liška požádal generála Montgomeryho o vystřídání s Angličany a uvolnil je pro osvobození vlasti.

Ještě vyšší nad generálem Montgomerym byl generál Bradley, a ten to nepovolil s tím, že Československo osvobozuje generál Patton. U Dunkerque válka skončila 9. 5. 1945.

Kolona tanků se přesunula do Belgie a tam je Angličané naložili na těžké podvozky a po týdnu kolona nastoupila cestu zpět do vlasti. Večer se zastavili a ráno pokračovali dál. Tu poslední noc jela kolona až do Klatov, kde tanky sundali z podvozků a tankisté se rozjížděli kolem Plzně. Manžel se dostal do vesničky Životice u Kasejovic. Obyvatelé je vítali, hned je ubytovali do rodin, ženy jim pekly české buchty, vařili bramborovou polévku, na to manžel stále vzpomínal.

30. 5. 1945 se v Praze konala přehlídka vítězných vojsk, všichni se na ni moc těšili. Na demarkační linii u Rokycan vpustila Rudá armáda jen omezené množství spojeneckých tanků, což znamenalo velké zklamání i slzy vojáků, kteří bojovali v Tobruku proti generálu Rommelovi. Tank s manželem do Prahy jet mohl, měl na sobě nápis Dobšíná, protože velitel tanku byl ze Slovenska. Při přehlídce stál manžel jako radista ve věži tanku a řídil kolonu. Příbuzní z Radotína byli na přehlídce, manžela poznali, hned jeli do Kytína říct to mamince a babičce, že Karel žije, že přijel se spojeneckou armádou. Po přehlídce museli vojáci hned zase zpět k Plzni. Manžel musel zůstat do konce roku 1945 v armádě a cvičit naše chlapce.

Hned po propuštění z vojny si hledal zaměstnání. Žádost si podal k poště, byl radista, částečně se domluvil německy, francouzsky, anglicky. Po měsíci dostal odpověď, že není přijat. Hledal dál, ale účast v anglických jednotkách pro něj byla překážkou. Až jeho strýc Josef Štípl (kterého v roce 1947 v č. 10 v Kytíně zabil blesk, bylo mu 33 roků a měl 2 malé děti) mu našel zaměstnání v Praze u soukromého truhláře, který mu dovolil si dělat pro sebe nábytek. Tam jsme se v roce 1946 poznali. Pocházím z Vysočiny a Kytín byl blíž. Manžel mě přivezl představit mamince, bratrovi, babičce (která přežila 3 syny – v 1. světové válce padli Karel a Josef, syn Jan se sice vrátil, ale nepřežil věznění ve 2. světové válce). Tatínka měl tehdy

v sanatoriu. Rodina mě velice mile přijala, a tak jsem poznala Kytín.

Jezdili jsme sem autobusem Praha-Mníšek kaple za 5 Kč, do Kytína pěšky, nebo rekreačním vlakem Praha-Mníšek nádraží a zpět za 4,50 Kčs, do Kytína pěšky. Obyvatelé Kytína měli skoro všichni přezdívký (u nás se říkalo u Kameníků), neznala jsem jejich pravá jména, všem jsem říkala strejdo a této. Nejraději jsem poslouchala vyprávění pana Havlíčka, byl to vzácný člověk (pradědeček našeho pana starosty Holého), který byl lokajem u hraběcí rodiny v mníšeckém zámku. Za služby věrnosti mu tady postavili trafiku v místě, kde končila Rysovic zahrada (dnes je zde výroba oken a dveří). Přes vysoký věk chodil pan Havlíček denně pěšky přes lesy do tiskárny pana Šťastného do Řevnic pro noviny, prodával zde také tabák, cigarety, zápalky apod.

V Kytíně byl obecní úřad, starosta pan Strejček, v budově úřadu byla škola (1. až 5. třída), řídící pan Haidl, obchod, který vedl pan Starec, řezník – pan Malý, dva kováři – pan Cihelka, pan Šedivý a tři hospody – pan Kuník, pan Hrabák a pan Červenka.

Když byl manžel ve válce, jediné, co si přál, bylo válku přežít, oženit se a mít děti. V roce 1947 jsme měli svatbu, v roce 1948 se nám narodil syn a v roce 1950 dcera. Přání se mu splnilo a vychovali jsme hodné a pracovité děti, naši největší radost (nyní když to píší, jsou to již starodůchodci). Navíc mám 5 vnoučat a 9 pravnoučat a dělají mi velikou

radost. Nejhorší byl pro nás rok 1950, když byla soukromá firma, kde manžel pracoval, zrušena. Všichni spolupracovníci manžela odešli do n.p. Interiér, ale manžela tam nepřijali. Nemohu popsat naši situaci, bídu, strach, zvláště když manželovi kamarádi z války byli ve vězení. Když tuto naši situaci viděli jeho spolupracovníci, zaručili se za manžela a do n.p. Interiér byl přijat. Ale musel dělat ty nejhorší a méně placené práce. Po znormování práce dostal, co si vydělal.

Když se začalo stavět a vedení zjistilo, jaký je manžel odborník, společně s architekty dostal za úkol zařizovat nábytkem Sjezdový palác v Praze, Hotel Praha, Novou scénu Národního divadla, Hotel Thermal v Karlových Varech. Ještě měl zařizovat historickou budovu Národního divadla. To už měl manžel jít do starobního důchodu, jenže těžce onemocněl, musel do nemocnice a tím skončila jeho 32 let trvající poctivá

práce v n.p. Interiér. Zemřel na Pleši u Nové Vsi 23. 7. 1995 a je pohřben na hřbitově v Kytíně, č. hrobu 19. Tolik v životě zkusil, ale nedočkal se žádného odškodnění, ani za tatínka, ani za totální nasazení, ani za Anglii, byl již mrtvý...

Tatínek mého manžela Jan Patetl se narodil v Kytíně č. 75 dne 5. 6. 1897. Měl malé hospodářství a pracoval v lese. Byl zatčen v roce 1944 při práci na poli, kde s maminkou orali. Když tatínek viděl, že k nim jdou dva muži v kožených kabátech, prosil maminku, aby před nimi neplakala. Mamince řekli, že ho hned přivezou zpátky. Jen opustili Kytín, už ho začali v autě bít. Převezení ho do Pečkárný, na Pankrác, po výslechu do Drážďan k soudu. Byl odsouzen k smrti. Tatínek se odvolal, že syn Karel je nasazen na nucené práce v okupované Francii (tou dobou byl manžel už v Anglii), trest mu byl změněn na doživotí.

Co se dělo s tatínkem v Drážďanech ve vězení, nám po válce řekl profesor Josef Skupa (zakladatel plzeňského Divadla Spejbla a Hurvínka), který byl jeho spoluvězeň. Tatínka převezení k němu do cely zbitého v bezvědomí s rozbitou hlavou, do které dostal „růži“, a s vysokými horečkami. Hodili ho na pryčnu a víc se o něj nestarali. Pan Skupa chodil do práce, přinesl pytle od cementu, tatínka na ně položil a začal se o něj starat. Někdy se podařilo panu Skupovi sehnat něco k jídlu, anebo se o své jídlo s tatínkem dělil. Když byl v dubnu nálet na Drážďany a i věznice dostala zásah a dveře u cely byly rozbité, pan Skupa na nic nečekal, vzal tatínka, který už nechodil) na záda a utíkal z věznice pryč. Tatínek mu říkal, že už stejně umírá, ať ho položí u cesty a sám se snaží zachránit. Pan Skupa se zachránil v malé vesničce u Plzně. Po náletu Němci pochytili uprchlé vězně, tatínka tam našli ležet, hodili ho na nákladní auto a všechny vězně z Drážďan odvezli do Terezína. Tam je naházeli mezi ostatní vězně a osvobodila je až Rudá armáda. Tatínka hned převezení do nemocnice, a když sem z Ameriky UNRA vozila potraviny, konzervy, léky a vše, co bylo dostupné, tatínek to dostával. Ale svalstvo už nešlo obnovit.

Já jsem tatínka poznala v sanatoriu, když nás manžel představil. Tatínek nám říkal, že už to není život, ale umírání. Zbytek života střídavě dožil v léčebnách nebo doma a zemřel v motolské nemocnici ve věku 52 let a je pohřben na kytínském hřbitově č. hrobu 19.